

Tradución dun extracto de:

“La muerte dinamizadora de la construcción del universo representativo.” de Rosa García-Orellan

A Compañía dos *Anxeliños* (nenos defuntos ata sete anos)

Nas miñas parroquias estudadas, tamén se simboliza unha Compañía Celestial á que se denomina dúas Anxeliños. Estes non precisan da axuda dos vivos, aínda que os vivos vanse a beneficiar da súa existencia celestial. Por iso váiselles a dotar dun espazo-tempo e de unhas normas do mesmo xeito que para a Compañía do Purgatorio. Ambas as Compañías van estar provistas dunhas características propias.

Esta simboloxía achábase consensuada no colectivo durante a década dos anos mil novecentos corenta, onde nos atopamos co ensino dos sacerdotes ás mulleres. Destacamos os seguintes elementos:

1. Manexo das emocións. Non se debe chorar a un neno defunto posto que este áchase na categoría de anxo /santo que está gozando no ceo.
2. A criatura defunta non precisa de sufraxios, pola categoría na que se atopa. Aínda que se lles recomenda aos pais que ante dificultades da vida poden recorrer ao seu fillo defunto.
3. Á familia recórdaselle que é unha dita o saber que cando morre un neno xa ten un santo no Ceo.

A Compañía dous Anxeliños verase durante o día. Existe esta Compañía na simbolización do colectivo social tanto da parroquia de Olveira como de Corrubedo.

[Ligazón ao artigo](#)